

trăm cao như đồng rơm, dốt lên để nàng cười một tiếng như U Vương nuông chiều Bao Tự.

Hip Seng phải ngoảnh mặt cho khỏi thèm muốn khi thấy Tôkarin sân lại gần Ngọc Tú. Nàng âu yếm nắm lấy bàn tay to lớn của viên thiếu tá Hồng quân. Bống nàng nhìn đồng hồ :

— Đã tới Nha trang, gần được nửa đường rồi.

Tôkarin mỉm cười :

— Chậm lắm là trong hai giờ nữa chúng mình sẽ được an ninh hoàn toàn. Tối nay, anh sẽ mời em đi dùng bữa với anh ở Hồ Tây.

Nàng hỏi :

— Chúng mình mở hòm kềm được chưa ?

Tôkarin đáp :

— Còn lâu dưỡng khí mới hết. Tuy nhiên, mở ra bây giờ cũng được.

Hắn lớn tiếng ra lệnh cho Lisép. Bằng dạng điệu thành thuộc, Lisép tháo đinh vít trên nắp quan tài. Trong vòng 5 phút linh cữu được mở rộng, để lộ Rôdin nằm dài đeo máy cung cấp dưỡng khí cá nhân. Lisép bế nàng ra khỏi quan tài. Nàng vẫn nằm im không động đậy. Bên nàng, dĩa con nhỏ vẫn thở đều đặn.

Tôkarin chích cho nàng một mũi thuốc. Trong khoảnh khắc, nàng tỉnh dậy. Mắt nàng mở ra trong sự ngạc nhiên vô biên.

Lốp gỗ ngăn đôi quan tài vừa được lấy ra. Ngọc Tú quan sát Văn Bình chăm chú. Tuy râu mọc lởm chởm, chàng vẫn có vẻ quyến rũ khác thường, khiến phụ nữ phải bồi hồi trong dạ.

Văn Bình vuốt vai, ngập dài. Chàng không tỏ vẻ sửng sốt khi thấy ngời trên máy bay. Tôkarin

rút thuốc lá ra mời :

— Bác sĩ còn mệt không ?

Văn Bình lắc đầu :

— Không.

Lệ thường, người bị tiêm thuốc mê phải nhức đầu sau khi tỉnh dậy. Thuốc mê của RU vẫn làm chàng sáng khoái. Chỉ tiết quan trọng này, chàng phải báo cáo cho ông Hoàng biết, sau khi trở về.

Đột nhiên, Văn Bình đâm ra lo ngại. Lúc giao công tác, ông Hoàng chỉ nói lời mờ. Chàng có cảm tưởng ông Hoàng giấu chàng một điều tối hậu, hoặc giả ông Hoàng chưa biết nội vụ sẽ đưa tới đâu. Hoạt động dưới quyền ông đã lâu, chưa bao giờ chàng bán khoán bằng lần này. Ra đến Bắc Việt, rồi đi đâu, chàng chưa biết. Chàng linh tính Bắc Việt chỉ là trạm nghỉ đầu tiên, và mục phiêu công tác của chàng là Nga Sô.

Nga Sô ! Nếu là Nga Sô, ông Hoàng sẽ dùng Katy. Trong số nữ nhân viên của sở, Katy là người am hiểu Nga Sô nhiều nhất. Nàng đã hợp tác đặc lực với chàng trong chuyến phiêu lưu vào Bắc Cực, đội lột nhà ngữ học Cao Ly (1). Với Katy bên mình, chàng có thể quên được những đêm đông rét buốt trên lãnh thổ Sô Viết.

Văn Bình lắc đầu thật mạnh, như xua đuổi ám ảnh đen tối ra khỏi tâm trí. Chàng có cảm tưởng ông Hoàng đã già nên hành động lăm lăm. Rồi chàng bật lên cười. Vì chàng chợt nghĩ ra không

(1) Xin đọc Núi Đà Tiên Tri đã xuất bản.

khéo chàng làm cảm cũng nên.

Ngọc Tú hỏi chàng :

— Bác sĩ cười gì một mình ?

Văn Bình đáp :

— Không. Tôi cười là cười đàn bà đẹp như cô lại phi hoài xuân sắc cho những kẻ chưa biết thưởng thức.

Mục đích của chàng là trêu tức Ngọc Tú để dola phản ứng. Từ Nha Trang ra vĩ tuyến 17, đường còn xa, chàng còn đủ thời giờ bố trí kế hoạch phản công. Tuy vậy, chàng chưa biết sẽ làm gì nữa. Nghe chàng nói mát, Ngọc Tú mỉm cười, giọng bình thản :

— Chắc bác sĩ giận tôi lắm. Trong đời, mỗi người có bốn phận riêng. Sau này, tôi không tin là bác sĩ còn khinh miệt tôi nữa.

Văn Bình không đáp. Chàng vừa nhận thấy mắt Ngọc Tú sáng lên một cách lạ lùng. Đã gặp nhiều nữ nhân viên của địch, chàng chưa thấy ai có cặp mắt đẹp như nàng. Trông đen uơn ướt như muốn tuôn ra giọt lệ nũng nịu. Lông mi của nàng dài và đen buông lòa xòa trên đôi mắt rộng và sâu thẳm thẳm. Trong một giây đồng hồ rạo rực, chàng định đứng dậy, kéo nàng ngã vào lòng môn trớn.

Song Rôdin đã ngồi sát vào người chàng. Dường như nàng bực bội khi thấy chàng dán mắt vào tấm thân nõn nà và cân đối của Ngọc Tú. Rôdin ôm con hôn lấy hôn để vào mặt. Đột nhiên phi cơ trông tránh sang bên. Rôdin rú lên :

— Trời ơi, tai nạn.

Hip Seng cười :

— Bà đừng sợ. Hôm nay trời xấu nên máy bay

bi xóc. Bà nên dùng thuốc an thần cho khỏi mệt. Nếu bà cần, tôi xin lấy.

Rôdin xoa tay :

— Cảm ơn.

Tôkarin trình trọng đặt một cái hộp hình chữ nhật trên sàn phi cơ. Nhìn cái hộp, Văn Bình bàng hoàng. Đây là loại điện đài tối tân nhất của gián điệp RU, xử dụng dễ dàng, gọn ghẽ và an toàn. Tôkarin lắp ống nghe vào tai, rồi chậm rãi truyền tin. Bức mật điện của hắn như sau « Y-739 báo cáo. Kế hoạch ARL đã được thi hành thông suốt. Trong vòng 90 phút, phi cơ sẽ đến vĩ tuyến 17. Yêu cầu bố trí nghênh tiếp, vì khu trục cơ của địch sẽ rượt theo. Vì lý do an ninh, đây là bức điện cuối cùng. »

Ba phút sau, Tôkarin nhận được phúc điện. Nội dung ngắn ngủi như sau :

« Yên tâm. Hãy cẩn thận radar từ Huế ra Đồng Hới. Đã bố trí sẵn sàng. Thành thật khen ngợi. Ký tên : Đôbinin. »

Tôkarin reo lên, sung sướng :

— Tưởng ai, không ngờ Đôbinin.

Ngọc Tú hỏi dồn :

— Đôbinin là ai hả anh ?

Tôkarin nheo mắt :

— Là một trong các lãnh tụ điệp báo quan trọng nhất của phe xã hội chủ nghĩa. Thật hân hạnh cho chúng mình. Đôbinin đã đích thân vào tận Đồng Hới để đón. Từ xưa đến nay, chưa bao giờ Đôbinin chịu xa Hà nội, nhất là đáp máy bay. Đôbinin rất thương anh. Gặp Đôbinin, anh xin gì cũng được.

— Anh định xin gì ?

— Nhiều thứ lắm. Việc đầu tiên là xin nghỉ dưỡng sức một tháng với em ở Hắc Hải. Em thích tắm biển không ?

— Thích.

Dường như Ngọc Tú quan tâm đến chuyện khác hơn là mơ màng một bãi biển nên thơ, sóng vỗ rào rào ở bên kia biên giới Số Việt. Nàng hỏi hấn :

— Tại sao anh chấm dứt liên lạc điện đài với Đồng Hới ?

Tôkarin khóa điện đài :

— Tuy dụng cụ truyền tin của ta rất tối tân, dịch có thể tìm ra. Hệ thống trắc giác của địch ở Đà Nẵng và Quảng Trị được coi là đặc lực nhất nhì thế giới.

— Anh cẩn thận quá.

— Làm nghề này, suốt đời phải cẩn thận. Địch có thể luôn luôn ở cạnh ta.

— Em chẳng hạn.

Tôkarin cười hồ hồ :

— Địch sẵn sàng bỏ hàng triệu đô la để kết nạp những người như em. Song anh biết rõ lòng trung thành của em. Bằng chứng là anh đề nghị với Trung ương cử em làm phụ tá cho anh, và trong trường hợp anh làm nạn, em sẽ toàn quyền thay thế. Em hồ hững với anh cũng đủ làm anh chết rồi, chẳng cần em làm cho địch nữa. Điều anh lo nhất là em quên anh. Biết đâu em sẽ bị những người hơn anh cảm dỗ.

— Em không phải là đứa trẻ. Em cũng không phải là con diêm.

— Vì vậy, em mới được anh tin cậy hoàn toàn. Tuy nhiên, em nên thận trọng thì hơn. Đàn bà đẹp

là vật hiếm có ở Liên xô. Gặp em, các tướng lãnh RU sẽ vỗ lấy.

Ngọc Tú tủm tỉm cười :

— Em sẽ quyến rũ Đôbinin của anh.

Tôkarin hôn nhẹ vào má nàng :

— Em yêu người khác thì anh sợ, riêng Đôbinin thì không. Vì em không biết Đôbinin tuấn dân bà. Đôbinin được coi là nhà lãnh tụ sắt RU.

Ngọc Tú định nói thì Tôkarin xua tay, hạ thấp giọng :

— Nhân viên phi hành có súng không em ?

— Không.

— Em đợi anh một lát. Đề anh lên phòng hoa tiêu hạ thủ chúng.

— Theo em, việc này không cần thiết. Dầu anh lái phi cơ giỏi, trăm hay không bằng tay quen. Khi gần tới phi trường Phú Bài, em sẽ dùng súng dọa chúng, bắt lái thẳng ra Đồng Hới tiện hơn. Em tin chắc chúng nghe theo. Nếu không, khi ấy giết chúng cũng chưa muộn.

— Còn người chiêu đãi viên ?

— Em đã dặn họ chu đáo là theo phong tục người Tàu, nhân viên máy bay không được bước qua linh cữu, sợ ma quỷ nổi giận làm phi cơ làm nạn.

— Người Tàu tin như vậy ư ?

— Không, em bịa ra đấy.

— Em giỏi quá. Nếu em không phản đối, anh sẽ hỏi em làm vợ.

Ngọc Tú chia má cho hắn hôn. Hôn nàng xong, hắn bỗng thấy trong lòng nôn nao. Linh tính của cuộc sống vào sinh ra tử vừa báo cho hắn một

diêm chẳng lành. Có lẽ hẳn vừa nói dối nên lương tâm hẳn cắn rứt. Lúc ký giấy gia nhập tổ chức R.U., hẳn đã long trọng cam kết không lập gia đình, nếu có, vợ hẳn phải do Tổ chức lựa chọn.

Văn Bình dựa lưng vào vách phi cơ, miệng phi phèo thuốc lá. Tôkarin nói với Ngọc Tú :

— Trông anh chàng bác học này đẹp trai ghê ? Đồi khi anh có cảm tưởng hẳn không phải làm nghề bác học.

— Vậy làm nghề gì ?

— Anh không biết nữa.

— Thôi, anh ngủ một lát, đừng nói bậy. Để em lại trò chuyện cho đỡ buồn.

Không đợi Ngọc Tú giục lần thứ hai, Tôkarin quay mặt vào vách, và đeo kính đêm lên mắt. Thấy Ngọc Tú đi tới, Rôdin có vẻ khó chịu. Nàng ghét cay, ghét đắng Ngọc Tú, thậm chí coi nàng như con tinh hồ ly sống bằng nghề hút sinh lực đàn ông trai tráng và khôi ngô.

Dáng điệu nhàn nha, Ngọc Tú đánh diêm châm thuốc lá. Nàng ngửa cổ thở, khói lên không. Văn Bình ngờ nàng không chớp. Chàng có linh tính một chuyện quan trọng sắp xảy ra. Bỗng nàng cúi xuống thổi khói thuốc vào mặt chàng. Hơi khói cay sè làm chàng khó chịu. Chàng phải đưa tay lên dụi mắt.

Ngọc Tú nhìn thẳng vào mặt chàng, hỏi nhỏ bằng tiếng Việt :

— Ông đau mắt phải không ?

Chột dạ, Văn Bình nín thinh. Trong thế chiến thứ hai, nhiều điệp viên Đức quốc xã đã mất mạng

vi một câu hỏi bất thần. Một điệp viên đang chờ xe hỏa bị vỗ vai sau lưng và hỏi bằng tiếng Đức :

— Anh khỏe không ?

Điệp viên Đức giật mình, đáp bằng tiếng mẹ đẻ không kịp suy nghĩ :

— Vâng, cảm ơn.

Cái công tay sáng loáng được xòe ra. Thế là hết. Ngọc Tú định dùng tiếng Việt để giải bày chàng. Điều này chứng tỏ nàng nghi ngờ chàng không phải là U Myen thật thụ. Chàng đang băn khoăn thì Ngọc Tú hỏi tiếp, vẫn bằng tiếng Việt :

— Mắt ông đau, ông dùng thuốc gì ?

Trong một phần trăm giây đồng hồ, Văn Bình cứng người. Chàng không ngờ... Thật chàng không ngờ người ấy là nàng, con quỷ cái ghê tởm và đẹp tuyệt trần của gián điệp RU... Những lời căn dặn của ông Hoàng hiện ra rõ rệt trong trí, chàng đáp nhanh, lần này bằng tiếng Việt :

— Tôi ít khi đau mắt, nhưng mỗi khi bị đau thì chữa bằng thuốc nước của Đức.

Hai người vừa liên lạc với nhau bằng mật hiệu. Ngọc Tú là nhân viên của ông Hoàng. Nàng có nhiệm vụ trao chỉ thị công tác cho chàng. Oái oăm thay, nàng đợi đến phút cuối cùng mới xuất đầu lộ diện. Tuy vậy, chàng vẫn cảm ơn ông Hoàng. Với Ngọc Tú một bên, chàng sẵn sàng đi đến tận cùng thế giới, nếu phải xuống âm phủ đánh nhau với quỷ sứ, chàng cũng xung phong.

Mặt chàng hơi tái, rồi trở lại hồng hào. Tuy chờ đợi phút này từ lâu, Ngọc Tú, trái lại, không chế ngự được cảm xúc. Nàng nhìn chàng bằng luồng mắt triu mến, giọng run run nửa sung sướng

nửa lo âu :

— Đến giờ rồi, anh hành động đi.

Văn Bình liếc nhìn Tôkarin. Hắn đã ngủ say. Dầu hắn còn thức, chàng cũng coi thường. Sau nhiều năm lặn lội, chàng đã đạt tới trình độ tấn công cao siêu trong phi cơ bay cao. Quần thảo trên không phận, trong máy bay chặt chội, tròng tránh, khó hơn dưới đất.

Cửa phòng phi hành đóng chặt. Lisép và Hip Seng đang bận với hoa tiêu. Ngọc Tú đặt bàn tay mềm mại lên vai chàng :

— Tôkarin rất giỏi võ, anh phải cẩn thận.

Nghe Ngọc Tú thì thầm bằng tiếng Việt với Văn Bình, Rôđin tròn tròn mắt. Nàng lắng tai nghe, song hai người nói quá nhỏ. Tuy nhiên, thấy nét mặt nghiêm trang của Ngọc Tú, tiếp theo nụ cười tươi tắn và thành thật, nàng đoán ra ngay. Nàng linh tính giống tổ sắp nổi lên trong phi cơ bay trên thượng tầng không khí.

Văn Bình lặng lẽ đứng dậy. Tôkarin vẫn nằm quay mặt vào vách máy bay, một chân duỗi, một chân co lại. Muốn hạ hắn, Văn Bình phải thu hết sức lực vào sống bàn tay, và giáng atemi vào tử huyết. Chàng phải hạ đối phương thật nhanh để còn đương đầu với Lisép và Hip Seng.

Văn Bình tiến lại, bước nhẹ như vượn. Còn cách Tôkarin 3 thước, chàng nín thở, và thót bụng lại.

Thì một biến cố bất thường xảy ra.

Đang nằm trên ghế, Tôkarin tung người nhảy xuống sàn phi cơ, tay đã lăm lăm một khẩu súng, khẩu Colt 1892 quý báu mà hắn mang theo từ Mạc

từ Khoa, với khẩu Colt quen thuộc này, hắn đã tập bắn hàng ngàn phát tại trường Kuchinô, sẵn sàng hạ thủ những kẻ dám tranh tài với hắn trong bóng tối:

Hắn cười gằn với Văn Bình :

— Hừ, bọn anh định lừa tôi.

Ngọc Tú nói to :

— Tôkarin, anh làm gì thế ?

Tôkarin đáp :

— Đồ yêu quái ! Tao quá ngu dại nên mắc mưu mỹ nhân của mày. May, tao còn linh giác nhạy cảm nên mới phăng ra. Đến phút này mày còn đóng kịch đồng chí nữa ư ? Thấy mày nói chuyện với nó tao đã nghi. Tao giả vờ quay mặt vào vách để cho mày vào bẫy. Tao khờ thật, nhưng tao đã tỏ ra khôn hơn mày. Bây giờ tao đã biết rõ. Thằng bạn của mày chỉ là U Myen giả hiệu.

Ngọc Tú nói, giọng thần nhiên :

— Tôi phút này đại tá khám phá ra thì đã muộn.

Tôkarin dẫn từng tiếng :

— Đang còn sớm, chưa muộn đâu.

— Hừ, đại tá đã rơi vào cạm bẫy của ông Hoàng. Đại tá không hạ thủ được tôi đâu, mà nên đầu hàng là hơn. Chúng tôi đã bố trí chặt chẽ.

— Cô đừng dọa già. Khẩu Colt của tôi không tha bất cứ kẻ nào dám trái lệnh tôi. Kể ra cô giỏi đấy. Tôi xin thành thật khen ngợi. Tôi lại cảm ơn cô đã cho tận hưởng những phút thần tiên.

— Tôkarin, tôi là nhân viên Biệt vụ Việt nam. Cũng như bạn Y-3 của các anh, chúng tôi có nhiệm vụ quyền rũ nhân viên của địch. Đạn ông dùng võ